

Arrest

nr. 116 183 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 12 september 2013 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden.

Op 13 november 2013 werd de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar asielaanvraag.

1.2. Op basis van een onderzoek via de Eurodac-database werd vastgesteld dat van de verzoekende partij op 25 mei 2012 vingerafdrukken werden genomen in Spanje.

1.3. Uit een vergelijk van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem bleek dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag indiende in Zweden op 21 mei 2013.

1.4. Op 20 november 2013 werd aan de Zweedse overheden gevraagd om de verzoekende partij terug te nemen in toepassing van artikel 16, §1, c van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin-II-Verordening).

De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten op 22 november 2013 dat niet zij maar Spanje de verantwoordelijke Lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij aangezien de verzoekende partij op 21 mei 2013 asiel aanvroeg in Zweden maar dat Zweden op 17 juli 2013 een terugnameakkoord verkregen heeft van de Spaanse autoriteiten.

1.5. Op 25 november 2013 werd aan de Spaanse overheden gevraagd om de verzoekende partij terug te nemen in toepassing van artikel 16, §1, c van de Dublin-II-Verordening.

Dit terugnameverzoek werd door de Spaanse overheden ingewilligd op 4 december 2013.

1.6. Op 12 december 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : S (...) A (...) (alias SE: A(...) S (...))

voornaam : N (...) (alias SE: H (...))

geboortedatum : (...) (alias SE: (...))

geboorteplaats : Q (...)

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 11.09.2013 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 12.09.2013 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Qoryoley op 18.10.1984.

*Uit het Eurodacverslag van 06.11.2013 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene op **25.05.2012** door de Spaanse autoriteiten te Ceuta genomen werden nadat betrokkene op **illegale wijze** het **gebied** van de **Dublin-Staten** is **binnengekomen** via Spanje alsook dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene door de Zweedse autoriteiten een asielverzoek werd geregistreerd op 21.05.2013. De **Spaanse autoriteiten** hebben op **04.12.2013** het **verzoek tot overname ingewilligd** voor bovengenoemde persoon.*

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.11.2013 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd vervolgens geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.11.2013 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Spanje geregistreerd werd nadat hij op **illegale**

wijze het **gebied** van de **Dublin-Staten** is **binnengekomen** via Spanje alsook dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene door de Zweedse autoriteiten een asielverzoek werd geregistreerd op 21.05.2013 werd. Betrokkene verklaarde daarop dat hij toegeeft dat hij in Zweden asiel heeft aangevraagd maar dat hij zou zijn teruggekeerd naar Somalië. Betrokkene verklaarde verder dat hij in januari 2012 vanuit Somalië per wagen via Marokko naar Ceuta in Spanje gereisd zou zijn. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Spanje genomen werden maar dat hij er geen asiel aanvraag. Vervolgens zou betrokkene via Frankrijk, Duitsland en onbekende landen naar Zweden gereisd zijn waar hij in mei 2013 zou zijn toegekomen en waar hij asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat in Zweden in een opvangcentrum in Sorhama dorp verbleef en dat er een terugnameprocedure met Spanje werd opgestart. Betrokkene verklaarde verder dat hij Zweden in juli 2013 verlaten zou hebben per vliegtuig met een vervalst Zweeds paspoort en dat hij naar Ethiopië zou zijn gereisd en vervolgens verder naar Somalië omdat hij in Europa problemen had en geen bescherming kreeg. Betrokkene verklaarde dat hij uiteindelijk op 10.09.2013 vanuit Somalië per vliegtuig van Ethiopia Airways naar Duitsland of Frankrijk zou reizen als eindbestemming maar dat België een tussenstop was en dat hij niet verder reisde en dan maar in België bleef waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Lid-Staten na zijn vertrek uit Somalië in september 2013 niet meer verlaten zou hebben.

Op basis van de resultaten uit het **Eurodacverslag** van **06.11.2013** waaruit blijkt dat de vingerafdrukken op **25.05.2012** door de Spaanse autoriteiten te Ceuta genomen werden nadat betrokkene op **illegale wijze** het **gebied** van de **Dublin-Staten** is **binnengekomen** via Spanje alsook dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene door de Zweedse autoriteiten een asielverzoek werd geregistreerd op 21.05.2013 werd er voor betrokkene op **20.11.2013** een **terugnameverzoek** op basis van **art. 16.1.c** van de **Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003** (verder Dublin-II-Verordening) aan de **Zweedse autoriteiten** verstuurd. De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten op 22.11.2013 dat niet zij maar Spanje de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene aangezien betrokkene op 21.05.2013 asiel aanvraag in Zweden maar dat zij op 17.07.2013 een terugnameakkoord verkregen van de Spaanse autoriteiten. De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten verder dat een overdracht naar Spanje voorzien was op 02.08.2013 maar dat deze niet kon worden uitgevoerd aangezien betrokkene verdwenen was waarna de Zweedse autoriteiten de Spaanse autoriteiten informeerden dat betrokkene was verdwenen en de overdrachtstermijn verlengd werd tot 17.01.2015 omwille van het verdwijnen van betrokkene. De Zweedse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten eveneens dat betrokkene in Zweden op basis van zijn vingerafdrukken gekend staat onder de gegevens van Abdullahi Sirat Hasan, geboren op 01.01.1982 met staatsburgerschap van Somalië. Op basis van deze gegevens verstuurden de Belgische autoriteiten op **25.11.2013** een **terugnameverzoek** op basis van **art. 16.1.c** van de **Dublin-II-Verordening** aan de **Spaanse autoriteiten**. De **Spaanse autoriteiten** lieten de Belgische autoriteiten op **04.12.2013** weten dit **verzoek in te willigen** op basis van **art. 10§1 van de Dublin-II-Verordening**.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij vanuit Zweden zou zijn teruggekeerd naar Somalië te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs van kan aanbrengen. Indien betrokkene daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst dan mag er op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete elementen en bewijzen kan aanbrengen quid non. De verklaring dat hij aan de eigenaar van het vervalste Zweedse paspoort kan vragen of hij dit mag tonen, wijzigt niets aan de vaststelling dat betrokkene geen bewijzen van zijn verklaarde terugkeer kan aanbrengen. Zelfs indien betrokkene die vervalste Zweedse paspoort zou tonen, doet dit niets af aan het gegeven dat het een vals paspoort zou betreffen op naam van iemand anders, zodat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat betrokkene dit paspoort gebruikt zou hebben om van Zweden naar zijn land herkomst te zijn gereisd. Bovendien toont betrokkene evenmin op enige wijze aan dat hij het grondgebied van de Dublin-Staten voor meer dan drie maanden verlaten zou hebben aangezien hij in juli 2013 vanuit Zweden vertrokken zou zijn en op 10.09.2013 opnieuw vertrokken zou zijn om vervolgens op 11.09.2013 in België te zijn aangekomen waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten, hetgeen geenszins een periode is die de drie maanden overstijgt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of te repatriëren naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben na zijn aankomst in Spanje en **vooraleer** in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de redenen die betrokkene aanhaalt bij de vraag of er redenen zijn die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, verklaarde betrokkene dat hij niet naar Zweden of Spanje wenst terug te keren omdat hij in Spanje problemen zou hebben en er gearresteerd en opgesloten werd. Gevraagd naar de reden voor deze vasthouding stelde betrokkene dat hij gevraagd had om naar Somalië terug te keren en dat hij daarom naar een gesloten centrum werd overgebracht. Gevraagd waarom betrokkene dan niet via Spanje terugkeerde naar Somalië stelde betrokkene dat er volgens de Europese regels niemand naar Somalië kan terugkeren en dat hij ook niet naar Zweden wenst terug te keren omdat die niet voor hem gedaan zouden hebben en hij geen enkele reden ziet om naar Zweden terug te keren. Met betrekking tot de opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zweden, dient te worden opgemerkt dat Spanje en niet Zweden de verantwoordelijke Lid-Staat is voor het asielverzoek van betrokkene. De ten opzichte van Zweden aangehaalde redenen zijn derhalve niet relevant. Met betrekking tot de ten opzichte van Spanje aangehaalde redenen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maakt waar de door hem aangebrachte argumenten, met name dat hij wilde terugkeren van Spanje naar Somalië en dat hij vervolgens in een gesloten centrum werd geplaatst, een verband houden met redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. Het loutere gegeven dat betrokkene zou hebben willen terugkeren vanuit Spanje naar Somalië en in afwachting van zijn effectieve vertrek of verwijdering het voorwerp uitmaakt van een eventuele maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Spanje, zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of

hij al dan niet bescherming behoeft. Dat Spanje de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 en 21). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat het Europees Hof zich in België bevindt en dat de rechten van de mensen hier dus gerespecteerd worden (DVZ, vraag 34). Aangaande deze reden dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Bovendien ligt het Europees Hof niet in België maar in Frankrijk, met name in Straatsburg zoals blijkt uit de informatie die in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene werd toegevoegd.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij geen problemen heeft (DVZ, vraag 35). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Spanje, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen

op grond van art. 352, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is

België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Spaanse autoriteiten toekomt, met

de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen en art. 10§1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen ⁽⁴⁾.

2. Het van rechtswege schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/

Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verzoekende partij is van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Het uiterst dringend karakter wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. Middelen

3.3.2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij citeert beide artikelen en vervolgt met een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM. Hij stelt onder andere dat uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) blijkt dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort, dat in dergelijke omstandigheden het EHRM niet eist dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden, dat om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden men zich kan baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft. De verzoekende partij vervolgt dienaangaande dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissing niet strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM, dat uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat uit deze plicht voortvloeit dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een dergelijke behandeling, zeker in gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering, dat het feit dat een verwijdering zou voortvloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt een lidstaat niet ontslaat van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering.

De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit twee rapporten die betrekking hebben op de mensenrechtensituatie in Spanje: een rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en een rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 9

oktober 2013 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers.

De verzoekende partij merkt op dat zij een alleenstaande jonge Somaliër is die naar Spanje wordt verwijderd op grond van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening. Zij betoogt dat in het licht van de voornoemde informatie zij in het geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra, gebrek aan toegang tot justitie, waaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheid tot het aanvoeren van een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt en een risico op mishandeling door de ordehandhavers.

De verzoekende partij houdt voor dat zij als asielzoeker in het kader van de Dublin II-Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij *in casu* niet ernstig heeft onderzocht of zij bij verwijdering naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dat de verwerende partij evenmin informatiebronnen geraadpleegd heeft om te weten of de hierboven aangehaalde onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties, dat de Spaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd geverifieerd, dat in de bestreden beslissing de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de huidige toestand in Spanje zoals aangeklaagd in recente verslagen en met de blootstelling van de verzoekende partij aan onmenselijke situaties. De verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing niet eens de mensenrechtenverslagen verifieert om haar beslissingen te staven terwijl dit makkelijk te verifiëren valt om uit te maken of er een mogelijk risico van schending van artikel 3 van het EVRM is, dat zelfs indien per onmogelijkheid er vanuit wordt gegaan dat de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengt dit de 'bestreden beslissing' niet ontslaat van de verplichting om de risico's na te gaan bij de verwijdering. *In casu* meent de verzoekende partij dat de 'bestreden beslissing' die oefening niet afdoende gedaan heeft. Concluderend stelt de verzoekende partij dat er aldus ernstige motieven aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Spanje een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na citering van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en een theoretische uiteenzetting betreffende de overige in dit middel aangevoerde bepalingen, herhaalt de verzoekende partij de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 3 van het EVRM uit het eerste middel en stelt dat *in casu* niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht omdat de verwerende partij *in casu* niet ernstig heeft onderzocht of zij bij verwijdering naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dat de verwerende partij evenmin informatiebronnen heeft geraadpleegd om te weten of de aangehaalde onmenselijke behandelingen in Spanje, ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties, dat ook de Spaanse wetgeving hieromtrent niet werd geverifieerd, dat in de bestreden beslissing de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de huidige toestand in Spanje zoals aangeklaagd in recente verslagen en met de blootstelling van de verzoekende partij aan onmenselijke situaties. De verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing niet eens de mensenrechtenverslagen verifieert om haar beslissingen te staven terwijl dit makkelijk te verifiëren valt om uit te maken of er een mogelijk risico van schending van artikel 3 van het EVRM is en stelt dat de bestreden beslissing stelt dat het aan de verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reëel risico en dit terwijl het EHRM vaststaand stelt dat de Lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren naar die risico's zoals hierboven aangehaald, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengen. De verzoekende partij vervolgt dat er geen feitenvinding is gebeurd en dat de bestreden beslissing bestaat uit stereotype argumentatie, dat de situatie in Spanje makkelijk te verifiëren is, bijvoorbeeld door het raadplegen van rapporten van de Verenigde Naties of de Raad van Europa, waarnaar zij verwijst in huidig verzoekschrift maar waarnaar de verwerende partij, al dan niet bewust, niet verwijst, dat de verwerende partij dus niet aan zijn onderzoeksplicht voldoet. Concluderend stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de algemene situatie in Spanje en met de omstandigheden die eigen zijn aan het

geval van asielzoekers. Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur beroept de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten als deze aangevoerd in zijn uiteenzetting betreffende de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3.2.2. De beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.3.2.2.2 Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.2.2.3 Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.3.2.2.4. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

3.3.2.2.5 Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.6 In het betoog ter ondersteuning van het middel verwijst de verzoekende partij onder andere naar het arrest nr. 30696/09 van de Grote Kamer van het EHRM van 21 januari 2011 in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland.

De verzoekende partij stelt dat zij in het geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra, gebrek aan toegang tot justitie, waaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheid tot het aanvoeren van een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt en een risico op mishandeling door de ordehandhavers en brengt ter staving twee rapporten aan. Met name verwijst zij met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje naar het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa van 9 oktober 2013 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers.

De verzoekende partij houdt voor dat zij als asielzoeker in het kader van de Dublin II-Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan een onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat onder andere artikel 3 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn doordat de verwerende partij *in casu* niet ernstig heeft onderzocht of zij bij verwijdering naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dat de verwerende partij evenmin informatiebronnen geraadpleegd heeft om te weten of de hierboven aangehaalde onmenselijke behandelingen in Spanje ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties, dat de Spaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd geverifieerd, dat in de bestreden beslissing de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met de huidige toestand in Spanje zoals aangeklaagd in recente verslagen en met de blootstelling van de verzoekende partij aan onmenselijke situaties. De verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing niet eens de mensenrechtenverslagen verifieert om haar beslissingen te staven terwijl dit makkelijk te verifiëren valt om uit te maken of er een mogelijk risico van schending van artikel 3 van het EVRM is, dat zelfs indien per onmogelijkheid er vanuit wordt gegaan dat de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengt dit de 'bestreden beslissing' niet ontslaat van de verplichting om de risico's na te gaan bij de verwijdering. *In casu* meent de verzoekende partij dat de 'bestreden beslissing' die oefening niet afdoende gedaan heeft. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing stelt dat het aan de verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reëel risico en dit terwijl het EHRM vaststaand stelt dat de Lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren naar die risico's zoals hierboven aangehaald, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengen. De verzoekende partij vervolgt dat er geen feitenvinding is gebeurd en dat de bestreden beslissing bestaat uit stereotype argumentatie, dat de situatie in Spanje makkelijk te verifiëren is, bijvoorbeeld door het raadplegen van rapporten van de Verenigde Naties of de Raad van Europa, waarnaar zij verwijst in huidig verzoekschrift, dat de verwerende partij dus niet aan zijn onderzoeksplicht voldoet.

3.3.2.2.7 Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State of the Home Department en C-493/10, M.E. e.a. v. Refugee

Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform in de navolgende rechtsoverwegingen onder meer als volgt:

“75 Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C 175/08, C 176/08 en C 179/08, Jurispr. blz. I 1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C 31/09, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 38).

(...)

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

79 De Uniewetgever heeft juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen verordening nr. 343/2003 vastgesteld en de in de punten 24 tot en met 26 van het onderhavige arrest bedoelde overeenkomsten gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen.

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

(...)

90 Bij zijn oordeel dat de door de verzoeker gelopen risico's voldoende vaststonden, heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens rekening gehouden met de regelmatige en overeenstemmende

rapporten van internationale niet-gouvernementele organisaties waarin melding werd gemaakt van de praktische problemen die de toepassing van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in Griekenland oplevert, de correspondentie die de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties aan de bevoegde Belgische minister heeft gestuurd, maar ook de rapporten van de Commissie over de evaluatie van het Dublin-systeem en de voorstellen voor hervorming van verordening nr. 343/2003 ter versterking van de doeltreffendheid van dit systeem en de effectieve bescherming van de grondrechten (arrest M. S. S./België en Griekenland, reeds aangehaald, §§ 347-350).

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

(...)

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

(...)

106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.(...)”

3.3.2.2.8. Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Alsdan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt.

3.3.2.2.9. Met betrekking tot het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse

autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of te repatriëren naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben na zijn aankomst in Spanje en **vooraleer** in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot de redenen die betrokkene aanhaalt bij de vraag of er redenen zijn die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, verklaarde betrokkene dat hij niet naar Zweden of Spanje wenst terug te keren omdat hij in Spanje problemen zou hebben en er gearresteerd en opgesloten werd. Gevraagd naar de reden voor deze vasthouding stelde betrokkene dat hij gevraagd had om naar Somalië terug te keren en dat hij daarom naar een gesloten centrum werd overgebracht. Gevraagd waarom betrokkene dan niet via Spanje terugkeerde naar Somalië stelde betrokkene dat er volgens de Europese regels niemand naar Somalië kan terugkeren en dat hij ook niet naar Zweden wenst terug te keren omdat die niet voor hem gedaan zouden hebben en hij geen enkele reden ziet om naar Zweden terug te keren. Met betrekking tot de opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zweden, dient te worden opgemerkt dat Spanje en niet Zweden de verantwoordelijke Lid-Staat is voor het asielverzoek van betrokkene. De ten opzichte van Zweden aangehaalde redenen zijn derhalve niet relevant. Met betrekking tot de ten opzichte van Spanje aangehaalde redenen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk maakt waar de door hem aangebrachte argumenten, met name dat hij wilde terugkeren van Spanje naar Somalië en dat hij vervolgens in een gesloten centrum werd geplaatst, een verband houden met redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. Het loutere gegeven dat betrokkene zou hebben willen terugkeren vanuit Spanje naar Somalië en in afwachting van zijn effectieve vertrek of verwijdering het voorwerp uitmaakt van een eventuele maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Spanje, zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Dat Spanje de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. ”

3.3.2.2.10. Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “*verantwoordelijke lidstaat*” in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. Bovendien moet worden gesteld dat de verzoekende partij aangaf op de vraag of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen, dat zij problemen kende in Spanje en er niet wou teruggaan.

3.3.2.2.11. Er dient tevens te worden opgemerkt dat de verwerende partij (cf. rechtsoverwegingen 94 en 106 voormeld arrest N.S. t. Secretary of Home Departement) kan geacht worden op de hoogte te zijn geweest van de problemen voor asielzoekers in Spanje. Het gaat immers om een objectieve informatiebron afkomstig van de mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa en van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, die kunnen worden geacht algemene bekendheid te hebben. Gelet op het door de verzoekende partij geuite verzet tegen de overdracht naar Spanje en gelet op de *prima facie* vaststelling dat recente en gezaghebbende rapporten - die de verzoekende partij thans bijbrengt en waarvan de verwerende partij op de hoogte moet zijn geweest - een indicatie inhouden dat er zich problemen kunnen voordoen voor asielzoekers in Spanje, diende de verwerende partij *in casu* de problemen van behandeling en opvang van asielzoekers nader te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen die, zoals te dezen, de overdracht inhoudt van de verzoekende partij naar Spanje.

3.3.2.2.12. Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken in de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.

3.3.2.2.13. De door de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangehaalde rechtspraak aangaande artikel 3 van het EVRM kan het in deze zaak vastgestelde gebrek niet wegnemen. Deze algemene verwijzingen naar rechtspraak nemen immers niet weg dat op het eerste gezicht zoals hoger besproken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing ten onrechte geen of alleszins geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar het risico op een mensonterende of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Spanje.

3.3.2.2.14. Gelet op de geciteerde rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie, kan op het eerste zicht de verzoekende partij gevolgd worden waar zij aangeeft dat de bestreden beslissing de mensenrechtenverslagen niet verifieert om haar beslissingen te staven terwijl dit makkelijk te verifiëren valt om uit te maken of er een mogelijk risico van schending van artikel 3 van het EVRM is en stelt dat de bestreden beslissing stelt dat het aan de verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reëel risico en dit terwijl het EHRM vaststaand stelt dat de Lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren naar die risico's, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengen.

Gezien de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM en de aan de Raad voorgelegde stukken kan de verzoekende partij *prima facie* gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet op een deugdelijke wijze werd gemotiveerd.

Een onderdeel van het aangevoerde middel is ernstig.

3.3.3 De verzoekende partij heeft *prima facie* een ernstig middel aangevoerd. Aan de voorwaarde van de ernstige middelen is voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert onder meer aan dat zij bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondervindt omwille van de schending van artikel 3 van het EVRM, dat er immers geen of onvoldoende onderzoek gevoerd werd met betrekking tot de overname door Spanje omtrent de mensenrechtensituatie en de materiële hulp in Spanje, aangevuld met recente rapporten van gezaghebbende bronnen die zij aanhaalt die gedocumenteerde tekortkomingen inzake de situatie en opvang van asielzoekers in Spanje vaststelt.

Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.5. Er is *in casu* voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

N. VERMANDER